

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Versvs XII. Ne projicias me à facie tua, & Spiritum sanctum tuum ne auferas à me.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

IV. Considera, ubinam cuperet David Spiritum rectum, quem petebat. An in actionibus suis externis, ut in mortalium oculis rectè se haberent omnia? Haud sanè, sed *in visceribus meis*. Natura, quæ facit opera vera, & valida, non inchoat illa à partibus extremis, ut facit Ars, quæ plus operæ in his, quàm in substantiâ, ponit: Natura ab internis incipit: hinc illa priùs radicem producit arboris in solo, & dein ejus truncum. Idem proportione suâ facit Gratia. Ante omnia reparat Spiritum in interno, & subinde in actionibus externis, quæ ab interno progignuntur, emendat inquam illum in loquendo, emendat in videndo, emendat in audiendo, emendat in conversando, sicut hominem spiritualem etiam in his se gerere convenit. Rectitudo Spiritus tui rectitudo Artis est, non Gratia, si extremâ specie contenta est.

VERSUS XII.

Ne projicias me à facie tua, & Spiritum sanctum tuum ne auferas à me.

I. Considera, firmum illud mutandæ vitæ propositum, de quo versu præcedente actum est, non esse sufficiens ad efficiendum, ut postquam tandem illam Pœnitens mutavit, eandem etiam constanter deinceps prosequatur, nisi illi DEUS suavissimâ suâ protectione assistat. Identidem proinde ad divinam opem poscendam redeundum est. Cor mundum à tam multis sine cessatione objectis oppugnatur, quàm multa sunt bona sensilia, quæ ad se illud pelliendo, aliud non spectant, quàm ut ipsum denuò conspurcent. Spiritus verò rectus opponere se constanter debet

debet perverſis opinionibus populi innumerabilis, quæ è diametro pugnant cum veritatibus Fidei. Quam multis igitur opus eſt, ut natura, maximè corrupta, qualis noſtra eſt, invicta reſiſtat ad mortem uſque, & tota ſultus frangat? Opus eſt auxilio DEI præſentiſſimo, & non conſueto, quo adjutus quilibet Juſtus dicere cum Jeremia poſſit: *Dominiſ mecum eſt tanquam bellator fortis: idcirco qui perſequentur me cadent, & confundentur.* Jer. 20. v. 10.

David igitur magno ſuo malo edoctus imbecillitatem ſuam, hanc benevolam præſentemque ubique DEI opem verſu hoc implorat: probè intelligens, omnem cordis munditiam, quam re ipſa ſit aſſecutus, omnemque rectitudinem Spiritus, quàm minimum valere, niſi illa DEUS potenti ſuo brachio tueatur.

Tu interim ad profeſtum tuum perpende, quæ debeat eſſe prima cura ac ſolicitudo verè Pœnitentis; Perſeverantia. *Juſtificationem meam, quam cœpi tenere, non deſeram.* Job. 27. v. 6. Quarumcunque demum rerum ſubeunda ſit jactura, amittendæ opes, amittenda æſtimatio, amittendi amici, amittenda quin ipſa millies vita, amittantur ſanè, moriar ego priùs, quàm unquam poſthac lethalem noxam conſciſcam; moriar priùs, moriar: *Donec deſciam, non recedam ab innocentia mea.* Job. 27. v. 5.

Hinc, ſi rectè advertis, David etſi audiret magna ſibi mala pœnâſque intentari pro atrocibus ſuis delictis, etſi jam veniâ donatis, non rogat DEUM, ut vel unâ ea um aliquâ in ſe non animadvertat; non ut Sceptrum ſibi in tuto ſit, non ut æſtimatio detrimenti nil patiat, non ut arario ſit conſultum, non ut perduellium, non ſubditorum modò, ſed & filiorum, conſilia ac machinationes ſufflaminentur: quod rogat, hoc unum eſt, ne denuo tam foedè cadere ſe ſinat,

se sinat, & tam perfidè prævaricari. *Ne projicias me à facie tua, & Spiritum sanctum tuum ne auferas à me.* Hoc sinceræ ad DEUM conversionis, siquod aliud, argumentum est luculentum: præ omni alio malo timere denuo relabi. An & tu specimen ejusmodi conversionis præbes? Memento, si te tuâque vires spectas, cadere te quidem, stare autem erectum non posse: *Qui se existimat stare, videat ne cadat, 1. Cor. v. 10.* Non inquit, *qui stat*, sed qui se existimat stare: re ipsâ enim quis tam firmum fixit pedem, ut non vacillet?

II. Considera, Pœnitentem Regem, dum rogare DEUM vult, ne denuo ipsum labi permittat, formulâ loquendi uti, quæ non parum indecori habere videatur, dum dixit: *Ne projicias me à facie tua.* Quomodo aliter loqui potuisset, si pereret, ne æternum damnetur? Aliud est, quod DEUS faciem suam ad aliquo avertat, aliud, quod à facie suâ illum projiciat. Avertit ab aliquo faciem, quando subtractâ speciali suâ protectione finit, ut suammet experiatur fragilitatem, cadendo in peccatum; & tum cadendo, quando vel maximè firmo pede stare sibi videbatur, ut S. Petro accidit: *Ego dixi in abundantia mea: non movebor in æternum.* At ecce. *Avertisti faciem tuam à me, & factus sum conturbatus, Psal. 29. v. 9.* Projicit à facie sua, quando non tantùm finit, ut peccet, sed ut etiam in peccato pereat, ut olim periit Saul. *Usquequò tu luges Saul, cum ego projecerim eum? 1. Reg. 16. v. 1.* Cur igitur David non hîc quoque, ut quondam, satis habuit sic DEUM alloqui: *Ne avertas faciem tuam à me?* hæc enim est præ ceteris aperta forma, quâ Reprobatio æterna indicetur. *Argentum reprobum vocate eos; quia Dominus projecit illos. Jer. 6. v. 30.*

Non

Non abs re videretur dubitatio : sed en , unde illa nascatur : ex eo scilicet , quòd nemo satis capere velit , quòd aliud fit , peccare primò ; aliud , peccare denuo . Peccare primò , certò quidem provocat DEUM ad iracundiam ; sed peccare iterum (maximè post obtentam jam prioris delicti veniam) non jam ad iracundiam , sed ad furorem provocat ; tanta est ejusmodi facinoris sceditas , tam ingratus animus ! Et idcirco vide , quid confestim mereatur , qui relabatur : meretur , ne ampliùs illum DEUS juvet ad resurgendum ; *Israël cecidit , & non adjiciet ut resurgat . Amos 5. 1.* Non quòd illi DEUS eam quoque neget gratiam , quæ ex se sufficiat ad resurgendum ; sed quia illi non donat efficacem . Ejusmodi gratiam timet David , ne mox ab iterato lapsu neget DEUS : hinc nolì mirari , si ita DEUM alloquitur : *ne projicias me à facie tua , & Spiritum Sanctum tuum ne auferas à me .* Ecquod enim malum est , quo non sit dignus Canis , qui redit ad vomitum ?

Confidera , duplex esse favorum planè singularium III. genus , quod DEUS caris suis impertiri consueverit . Unum est , defigere quodammodo in ipsos sollicitum oculum , & amovere à via , per quam incedunt , omnes lapides , in quos possent impingere , & quales ceteroquin identidem se offerunt in hac peregrinatione mortali ; juxta illud , quod Moyfi jam olim dixit DEUS : *Facies mea precedet te . Ex. 33. v. 14.* Quod idem est ac proprio idiomate , præservare ab occasionibus admittendi mali . Alterum est , faciliorem semper illis reddere executionem boi , mediis internis illustrationibus , & inspirationibus , quæ sunt opera Spiritus sancti , qui id agit unicè , ut semper plus lucis accendat in animis Justorum , iisque flammis excitet fervorem , quibus providet magnâ suâ voluntate assensurum hominem .

K

minem.

minem. Duplex hoc favorum genus, sunt partes præcipuæ illius Gratiæ, quæ Efficax vocatur, & ideo vocatur, quia facit ut accipiens faciat, etsi pleno semper arbitrio, & nequaquam coactus. *Faciam ut in præceptis meis ambuletis. Ezech. 36. v. 27.* Atque hi sunt favores, quos DEUS negat illis, quos projecit à facie sua. Primò, non id agit amplius, ut removeat ab iis occasiones labendi periculosas; quin permittit, ut identidem in eas incurrant, in iisque proruant. Hoc metuens David clamat: *Ne projicias me à facie tua.* Subinde autem DEUS ne isto quidem contentus, facit ut Spiritus Sanctus magis semper magisque subtrahat illis sanctas suas inspirationes, non quòd eas plane penitusque subtrahat, sed ut non tam vivas & opportunas subministret. Et hoc non minùs metuens, David, sic porro DEUM orat: *Et Spiritum Sanctum tuum ne auferas à me.* Et verò ut dicamus quod res est; si DEUS potest facere, ut quis mox à peccato admissò inopinatò moriatur, aut redigatur ad insaniam, sicque ineptus fiat ad resurgendum, cur non facere idem possit, ut negentur deinceps illi auxilia abundantia, & magis exquisita, sine quibus nunquam à casu resurgat? Nulli unquam debet DEUS hoc genus auxiliorum, quantàcunque ille sit vitæ sanctimoniam, tam illa omni merito superiora sunt. Quanto minùs igitur erit obligatus ad illa conferenda alicui Peccatori, & Peccatori ingratiissimo, inhumanissimo, qui etiam post veniam acceptam denuo perduellionis contra tam tremendam Majestatem crimine se obstrinxit? Projecit à se DEUM peccator tam impudenter: *Projecit Israel bonum. Os. 8. v. 3.* Projiciatur igitur & ipse à DEO per omnem æternitatem. *Projecitque Dominus omne semen Israël, & afflixit eos, donec projiceret eos à facie sua. 4. Reg. 17. v. 20.* Atque hoc

hoc tantopere formidavit David cum dixit: *Ne projicias me à facie tua, & Spiritum Sanctum tuum ne auferas à me.* Et tu non times? Argumento id est, te non capere atrocitatem facinoris, quod admittitur ab homine vili dum peccat, multoque magis dum obtentâ jam veniâ denuo peccat. Innocens in petendo à DEO dono Perseverantiæ, majori aliqua ratione dicere DEO potest: *Ne avertas faciem tuam à me.* At Pœnitens, si sapit, dicat oportet: *Ne projicias me à facie tua.*

Considera, multos peccare quotidie, imò denuo peccare quotidie post obtentam veniam, & veniam etiam iteratam: & tamen surgere toties, quoties ceciderunt; sic ut tandem Sacris procurati Mysteriis suis in lectis moriantur non sine satis manifestis salutis obtentæ indiciiis. Quid igitur fuit, cur tantopere David post primum suum relapsum metueret reprobationem finalem: aut cur eam quicumque alius tantopere metuat? Cur metuat? Quia judicia DEI sunt inscrutabilia: *Judicia DEI abyssus multa, Psal. 35. v. 7.* An affirmare tu potes, quòd DEUS non præfixerit cuilibet numerum illarum noxarum, quas in eo vult ferre cum patientia, & earum, quas non vult ferre? De hoc sanè ambigi non potest: nec enim DEUS quidquam casu & temerè facit. Unde igitur tu nôsti, quòd DEUS etiam pati velit se offendi à te toties, quoties illum offendit hic aut ille? *Miserebor cui voluero.* Sic ille locutus est *Ex. 33. v. 19.* Neque quidquam certi hac de re cuiquam constare voluit. Manasses fatigavit, si ita loqui licet, Misericordiam divinam: tam multa ille, alia ex aliis, gravissima flagitia admisit. Et tamen denique sic illum admissorum pœnituit; ut salutem consequeretur. Saul primo peccato admissò reprobatus fuit. Quid igitur tu seis, quid te futurum sis,

K a

si ce-

si cecideris denuo? Fortassis numerus tuus completus est; sic ut DEUS hodie dicere ad te possit, quod olim ad Hierusalem. *Completa est iniquitas tua, Filia Sion. Thr. 4.* Et si ita fuerit, quid tibi denuo peccanti superest, nisi ut à peccato in peccatum proruas, haud secus ac fecit iniqua illa & infelix Gens? *Qui in sordibus est, sordescat adhuc. Apoc. 22. v. 11.* Unde tam ad rem appositè pronuntiavit Ecclesiasticus: *de propitiato peccato, noli esse sine metu.* Et si enim de veniâ admissæ illius noxæ certus esses, scire tamen non potes, an non illa ipsa noxa postrema sit, cujus tibi gratiam factururus sit DEUS. Nemini hoc, nisi uni DEO, constat: & idcirco hoc ipsum quodammodo innuens Ecclesiasticus statim addidit: *Neque adicias peccatum super peccatum. Eccl. 5. v. 5.* Tanta est temeritas non advertentis animi ad periculum, cui se exponit, qui sic peccat, perveniendi scilicet ad barathrum illud tam profundum impoenitentia, ex quo non evaditur. *Lapsa est in lacum vita mea; & posuerunt Lapidem super me. Thr. 3. v. 53.* Non carebis, ne penitus pereas, auxiliis necessariis; do hoc tibi: quid autem inde tibi commodi, si tu hæc ipsa auxilia, utut de se sufficientia, non acceptabis, nec iis uteris? Ne igitur ad id attendas, quid re ipsa nonnunquam accidat quibusdam pluries relapsis in peccatum, quos tu videris Christiano ritu ac more cum salutis spe hinc migrantes: sapientis non est arguere ab his exemplis fortunam similem; tu ad id averte animum, quod res ipsa secum fert. Solet autem frequens in peccata relapsus negotium salutis naturâ suâ facere deterius. *Ecce sanus factus es: jam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat. Job. 5. v. 14.* Tum quia homo semper evadit imbecillior, tum quia malus Dæmon semper insolentior; DEUS autem semper turpius proditus,

tus. Unde etiam fit, ut multi sic relabentium, etsi surgere videntur identidem, revera tamen non surgunt: surgunt ut mortui ad vitam revocati à Magis & Præstigiatoribus, oculorum ludibrio: advertere enim licet, quòd post vitam ita recuperatam nunquam ferant fructus seriæ pœnitentiæ; non sunt quàm antea cautiores; non præferunt ulla animi dolentis signa; non utuntur ullis mediis, quæ DEUS ad perseverandum in gratia constituit, atque ita mox iterum ejus jacturam faciunt. *Peccator adijciat ad peccandum. Eccl. 3. v. 29.*

Considera, quid igitur vero Pœnitenti juxta rectam rationem observandum? illud scilicet, quod Rex David observavit: Existimare, quòd relabi respectu ipsius idem sit futurum, ac æternum damnari, etsi aliis tam sinistra fors non obtingat. Fieri potest, ut nec ipsi tam perniciosi casus sit: sed quid si esset? Prò quantâ de re agitur, dum agitur de eo, an quis æternum à DEO sit abjiciendus! Audi quæ fors futura sit sic projectorum: *Pœnas dabunt in interitu aternas à facie Domini. 2. Thess. 1. v. 9.* David tamen, animo præditus verè regio, nullius alterius pœnæ ex istis rationem habuit, quantumcunque atrocis ac formidandæ, non rotarum, non ferri, non ignis, non tenebrarum, non Draconum, non Dæmonum fœdissimorum, sed ejus tantum, quâ procul erat futurus à facie DEI. *Ne proicias me à facie tua.* Hoc enimverò, hoc est, non servi instar, sed filij se gerere; cùm procul ab aedibus paternis in exilium abeundum est: non meminisse egestatis, quam toleraturus est, non incommodorum, non casuum adversorum, non derelictionis; sed solum istud revocare in animum; quòd carentem si Parente.